

Ficsku Pál

MAGYAR KÖRÖZÖTT

(átiratok)

A NAGY DERÁLÁS NAPJA

A jó hírt a Dáridó Rádióból tudtam meg.

A Dáridó Rádióból, mert mostanság csak az jön be az éterben. Akkor már hetek óta boldog akartam lenni.

Nem igazán merészkedtem ki az utcára, nehogy boldogtalan emberekkel találkozzam.

Szerencsére jól működött a Dáridó csomagküldő szolgálat, mi szem-szájnak ingere, mindent házhoz szállított. Az embernek nem maradt más dolga, csak hogy boldog legyen.

Zabáltam hát a Dáridó kolbászt, meg a Dáridó virslit és szalonnát, ittam reája jó magyar sört is, borsodit, abban benne van a Sajó sava-borsa, megint egy kis kolbász, meg szalonna, reája Dáridó paprika, aztán meg sziszegtem, jaj, boldogság, pont, húúú.

Szóval a jó hírt a Dáridó Rádióból tudtam meg.

A jó hírt, hogy kisorsoltak kolbásznak.

Azon százezer nyertes közé tartoztam, akiket az élő tévéadás után kolbásszá avatnak, a maradék tízmillió néző irigységére.

A kolbásszá avatást nálunk falun derálásnak hívják.

Annyira megörültem annak, hogy most már semmi, de semmi nem állhat boldogságom útjába, hogy a Dáridó-neten rendeltem még egy láda sört (boldogság.hu) és harminc darab kolbászt. Egy hónapra az szűken elég.

Néhány másodperc múlva potyogtak is a gépből az ízlésesen besomagolt kolbászdarabkák és a dobozos sörök.

Egy utasítást is kaptam, igazolandó, hogy tényleg a szerencsés százezer nyertes között vagyok:

„Pali! Ön nyert! Mivel visszaküldte a Dáridó száraz vékonykolbász gyorsélelésű, vákuumsomagolt, sertéshúsból, szalonnából, sóból, fűszerekből, GDL (E75)-ből, antioxidánsból (vigyázat E 300), tartósítószerből (novembertől csak E 250!) és érlelésgyorsítóból ké-

szült termék hátoldalán található címkét, a közjegyző előtt megtörtént sorsolás folyamatában azon szerencsés százezer nyertes közé került, akik a november hetedikéi adásunkban nyilvánosan kolbásszá avatásban részesedhetnek.

Pali! Ön nyert! De veszthet is, ha nem tartja be az utasításainkat!

A hátralévő időben csak Dáridó termékeket fogyaszthat, nyersen, kenyér nélkül, és csak »pont hu« sört ihat hozzá. Így választódik ki a megfelelő mennyiségű tejsav az ön szervezetében, ami a jó Dáridó-termék alapja.

Pali! Ön nyert!

Kérjük 1999. november 7-én reggel hatkor a Dáridó tévé Dáridó utcai székházában jelentkezni szíveskedjék előválogatás céljából.

Addig is ne feledje:

Lehet földrengés, tűzkár, nemzethalál, felláció!

Nemzetünket megmenti a Dáridó!”

Remegő kezekkel tettem le a cédulát, és nyúltam a sör után.

Tejérezékeny vagyok, de most a tejsav a fontos.

Csak nehogy sokat mozogjak.

Mostantól minden mozdulatot meg kell gondolnom.

Csak semmi túlmunka, energiakiadás.

Én jó kolbász akarok lenni!

Istenem! Add, hogy a legjobb kolbász én legyek!

A legjobb magyar kolbász!

Szűzlányok nyúljanak magukhoz vékonybélbe töltött testem látán. Sivatagi viharból szabadult Camel-Tropy-harcos boruljon le előttem élve.

Vagy halva.

Legyek száraz és kemény.

Használjon karmesterpálcának a nagy Dáridó Úr feltámadásakor.

Istenem! Jó kolbász akarok lenni!

Minden magyarok kolbásza!

Abbahagytam az imát, és bespájkoltam a vécébe.

Mivel mozgásomban önkéntesen korlátozva voltam, úgy gondoltam, a hátralévő egy hét eltöltésére a legmegfelelőbb hely a véce lesz.

Ami bemeleg, ki is jön.

Minimális mozgással.

A Lagzi Lajcsi fülét megint levágtam.

A jobb fülét.

Kicsit belement a kés az arcába, lenyisszantott egy darabot a to-kából is, szerencse, hogy váll alatt már nem folytatódik a pasi.

Nem tudom, miért kell a kolbász középre tenni a képét. Annyi-ra puffedt az arca, hogy lehetetlen mellévágni.

Magyar ember.

Szóval egy hétig a vécében éltem.

Szerencse, hogy a lakberendezőm is boldogságzakértő (annyi sört iszik, hogy fél óráig is tud vizelni), a nyitva hagyott ajtón keresztül nézhettem a tévét.

Kezemben a távkapcsoló.

Ülőszőrf.

A tévében már készültek a Nagy Trancsírozásra.

Helyszíni riportban számoltak be az előkészületekről. A nagy virsligépet hajléktalanokon próbálták ki, azzal etetve be őket, hogy a legpéresebbek között kisorsolnak egy nyírbélteti kőházat. A hivatalos vegaszervek meg tiltakoztak, persze emberiségi jogokra hivatkozva, müzlit belőlük!

Lassan eltelt az egy hét.

November hetedikén reggel fél hatkor a telefonébresztő ébresztett. (Megint az a fránya lakberendező!)

Kijöttem a vécéből, féloldalasan.

Köntöst vettem magamra, ingeim már nem értek össze rajtam.

A hűtőben találtam még egy sört, úgy látszik nem végeztem gondos munkát a spájzolásához. Nem baj, legalább maradt egy kis boldogság.hu. (Közte nemzeti kukac.)

Felöltöztem, szerencsére idejében léptem be az XXL-es magyar írók társaságába, volt szponzoringem. Körbeért.

Maga is a trancsírozásra?, kérdezte a buszsofőr, amikor jegyet akartam váltani, apró szőrszondörkéek kandikáltak ki lepattogzott gombjukaiból. Ne vegyen jegyet, úgyse jön vissza, remélem, találko-zunk az abáláskor.

Megérkeztünk.

A Dáridó utcában százezer boldog magyar arc.

Utoljára november hetedikén láttam ilyet.

Öt hatalmas zászló lengett, azok alatt kellett jelentkezni, attól füg-gően, ki mi akart lenni.

Kolbász. Virsli. Sonka. Párizsi. Szalonna.

Taposták egymást az emberek. Kolbászért. Virsliért. Sonkáért. Párizsiért. Szalonnáért.

Hogy boldogok legyenek.
Néztem őket. Aztán megfordultam. Lementem a sarki borozóba.
A kurva anyjukat, mondtam a csaposnak a hatodik kisfröccs után.
Kolbásznak születni kell!

ui.: Kolbásznak valóban születni kell. Aki nem tudná: a Ficsku Pál csak egy felvett írói álnév. Eredeti nevem Gyulai Csaba. Egész gyermekkoromban azzal szivattak, hogy *Csaba! Kérsz egy kis gyuláit?; Gyula! Kérsz egy kis csabait?* Mostanában, hogy a múltat nemcsak nyűgként és kínként kezelem, hanem vállalható értéként is, egyre jobban büszke vagyok erre a két mondatra. Hát nekem ezért ne jöj-
jön akárki ezzel a dáridózással.

ui.2.: Egy 1907-ben hentesegédeknek íródott kézikönyv szerint „a jó virslit az izzadásig megfuttatott bikaborjú combjából készítjük, a futtatás során kiválódik a tejsav, és így lesz ízletes a virsli”.

Hol vannak manapság már a bikaborjak?

A mai virsli olyan, mint a halott kutya fasza.

(Életünk, 2002/2.)